Р Е Ш Е Н И Е
№ 44802

гр. София, 14.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 30.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков
ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **12403** по описа за **2026** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка чл. 72, ал. 4 от ЗМВР.

Образувано е по касационна жалба на И. М. М., чрез процесуален представител срещу Решение № 3068/11.08.2026 г. по ахд № 1592/2026 г. по описа на СРС, НО, 20 състав, с което е потвърдена Заповед за задържане на лице № 229зз-9/04.01.2026 г., издадена от И. Г. Г. – полицейски орган в 05 РУ-СДВР, с която И. М. М. е бил задържан за 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

В касационната жалба е посочено, че решението на СРС е неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че заповедта не е мотивирана, тъй като не съдържа факти, от които да се направи извод, че са налице достатъчно основания за задържане на лицето. Изложени са аргументи, че съдът не е обсъдил съществува ли реална опасност лицето да извърши престъпление, която да е основание за неговото задържане. Твърди се още, че срокът на задържането е несъразмерен. Моли се решението на СРС да бъде отменено, като бъде отменена и издадената заповед за задържане.

По време на проведеното по делото съдебно заседание, касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба не се представлява. От пълномощника му са постъпили писмени бележки, в които моли да се потвърди решението на Софийски районен съд и да се остави в сила Заповедта за задържане. Моли се за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, както и се прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на

насрещната страна.

СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, XXIII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Първоинстанционният съд е приел, че на 03.01.2026 г. в 23:30 часа, Е. Г. В., заедно с детето си /тогава на 4 години и половина/ се прибрала в дома си в [населено място],[жк], [жилищен адрес]. лицето живеело на семейни начала с И. М. М.. Възникнал конфликт И. М. станал агресивен, хванал за гушата Е. В. и я ударил с главата си в лявата й скула под окото, за което тя подала сигнал на тел.112. На адреса били изпратени полицейските служители при 05 РУ-СДВР, които пристигнали на мястото около 00.35 ч. на 04.01.2026 г. На адреса ги чакала Е. В., която ги завела до апартамента, където бил установен И. М. М.. М. отказал да дава сведения и обяснения по случая. От Е. В. било снето писмено сведение. Полицейските служители изготвили доклад за посетен сигнал за домашно насилие с въпросник за случаи на домашно насилие /Приложение №1 и Приложение №2/. И. М. М. бил задържан и отведен в 05 РУ-СДВР.

От полицейски орган - И. Г. Г. - старши полицай при 05 РУ-СДВР била издадена Заповед за задържане на лице № №229зз-9/04.01.2026 г. за срок до 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР с посочено фактическо основание за задържането „във връзка с чл.131,ал.1,т.5а - причиняване на телесна повреда в условията на домашно насилие“. Заповедта била надлежно връчена на задържаното лице.

За да потвърди процесната заповед, СРС е приел, че същата е законосъобразна и са били налице предпоставките по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, което е получено на 18.08.2026 г. Жалбата е подадена, чрез СРС на 01.09.2026 г. /вх. 270504/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

В процесната заповед като правно основание за постановяване на задържането е посочена разпоредба - чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, в която се предвижда, че се задържа лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Посочено е като основание престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а - причиняване на телесна повреда в условията на домашно насилие.

Настоящият съдебен състав приема, че е Районният съд е анализирал всички относими за спора доказателства и обстоятелства и така е достигнал до правилни правни изводи, които се споделят от касационния състав.

Правилно в мотивите на обжалваното решение е отразено, че са били налице основанията по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и заповедта за задържане е законосъобразна. В случая в заповедта се съдържат факти и обстоятелства за наличието на конкретни и обективни данни, сочещи че е налице обосновано предположение, че лицето, спрямо което е постановено задържането по чл. 72, ал. 1, т. 1, е извършило престъпление.

В докладната записка, изготвена от полицейските служители, които са задържали лицето, от съставения доклад за домашно насилие, с приложен към него въпросник, както и от

сведението, дадено от пострадалото лице Е. В., се съдържат достатъчно данни за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а - причиняване на телесна повреда в условията на домашно насилие.
Неоснователни са направените в касационната жалба възражения в тази насока.

За издаване на заповедта за задържане не е необходимо да са налице доказателства за осъществено от задържаното лице престъпление, а е достатъчно само да са налице данни, че то може да е извършило престъпление, т.е. достатъчно е да е налице вероятност за това. Задържането като принудителна мярка се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъплението или с цел да се предотврати възможност на лицето да се укрие и спрямо него да може да бъде проведено наказателно преследване. За да упражни правомощието си по чл. 72 от ЗМВР, е достатъчно полицейският орган да разполага с данни за извършено престъпление и без да е необходимо да съществуват достатъчно доказателства, установяващи вината и отговорността на лицето, а е достатъчно само предположение за извършено престъпление. Това следва и от обстоятелството, че една от основните функции на полицейските органи, съгласно разпоредбата на чл. 70 от ЗМВР е именно да предотвратяват и разкриват престъпления. Следователно, за да бъде законосъобразна наложената принудителна административна мярка, към административната преписка трябва да има само данни, от които да се направи предположение, че лицето може да е извършило престъпление.

Следва да бъде съобразено и Тълкувателно решение № 16 от 31.III.1975 г., ОСГК на Върховния Съд, което не е изгубило сила към настоящия момент, съгласно което, мотивите към административния акт или към резолюцията за отказ за издаване на административен акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган в съобщението до страните по чл. 28, ал. 1 ЗАП (отм.), в препроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта.

В разглеждания казус, докладната записка, изготвена от полицейските служители, които са задържали лицето, от съставения доклад за домашно насилие, с приложен към него въпросник, както и от сведението, дадено от пострадалото лице Е. В., представляват именно документи, в които ясно, точно и последователно са изложени мотивите за издаването на оспорения акт. Описаните в тях факти представляват фактическите обстоятелства, дали възможност на компетентния административен орган да упражни дадените в закона правомощия, т.е. при наличие на данни за извършено престъпление, да задържи за срок от 24 часа лицето, за което се предполага, че е съпричастно към извършването му.

За преценка на законосъобразността на издадената заповед за задържане с основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР следва да бъде установено единствено наличието на обосновано предположение за извършено от задържаното лице престъпление. От приложените материали по преписка № ЗМ 13/2026 г.- по описа на 05 РУ-СДВР, е видно, че до момента са осъществени редица процесуално-следствени действия по реда на НПК, чрез които се установени факти и обстоятелства, които са достатъчни, за да се приеме, че е изпълнено изискването на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и е налице обосновано предположение за евентуално извършено от задържаното лице престъпление.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са спазени и разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. От доказателствата по делото е очевидно, че е спазено изискването осъществяването на преследваната от закона цел, а именно да се попречи на

противозаконно придобиване на имотна облага чрез упражняване на принуда.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Присъждането на такива е поискано своевременно заявени, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила Решение № 3068/11.08.2026 г. по ахд № 1592/2026 г. по описа на СРС, НО, 20 състав.

ОСЪЖДА И. М. М. да заплати на Столична Дирекция на Вътрешните Работи на основание чл. 24, изречение първо от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 102 (сто и две) евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 12403 по описа за 2026 г. на Административен съд София - град.

Решението е окончателно.